

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. S.**, bývajúceho v M., proti žalovanej **D. S.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. K. J., advokátkou so sídlom v Ž., **o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 16 C 140/2006, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2013, sp. zn. 10 Co 351/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 27. októbra 2011, č.k. 16 C 140/2006-370 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania (ďalej len „BSM“) tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie jeho podielu sumu 8 073,92 € a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozhodol tak po zistení, že účastníci ku dňu rozhodnutia reálne nedisponovali žiadnymi hnutelnými a nehnuteľnými vecami a nemali ani žiadne finančné prostriedky, ktoré by bolo možné zaradiť do masy BSM a vyporiadať. Mal preukázané, že k rodinnému domu, ktorý patril do výlučného vlastníctva žalovanej, účastníci počas manželstva zo spoločných prostriedkov vybudovali príslušenstvo (vítaná studňa, žumpa, hospodárska budova, kurín, prístrešok na drevo, chodníky a spevnené plochy, vonkajšie schody a oplotenie), ktorých hodnotu ustálil v zhode so znaleckým posudkom znalca Ing. M. K. na 16 147,83 €. S poukazom na § 150 Občianskeho zákonníka preto žalovanej uložil povinnosť vydať žalobcovi polovicu hodnoty príslušenstva rodinného

domu, ktorý medzičasom žalobkyňa predala tretej osobe, v celkovej sume 8 073,92 €. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. mája 2013, sp. zn. 10 Co 351/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. Poukázal na rozsiahle dokazovanie, ako aj na správnosť postupov súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov a aplikácii predpisov hmotného práva v prejednávanej veci. Námietky žalovanej týkajúce sa zaradenia hodnoty príslušenstva rodinného domu do masy BSM a určenia jeho výšky, vyhodnotil ako nedôvodné. Poukázal na to, že v konaní bolo nesporne preukázané, že veci, ktoré tvorili príslušenstvo rodinného domu boli vybudované počas manželstva účastníkov a z ich spoločných prostriedkov. K námietke žalovanej ohľadne určenia sumy, ktorá mala predstavovať hodnotu príslušenstva rodinného domu, v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa a zdôraznil, že súd prvého stupňa správne vychádzal z „primeranej náhrady“, t.j. ceny obvyklej na danom mieste a v danom čase, pri ktorom určenie je právne irelevantné, za akú sumu boli nadobudnuté jednotlivé komponenty, z ktorých boli tieto veci vytvorené. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktoré odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) z dôvodu nesprávnej interpretácie § 150 Občianskeho zákonníka. Nesúhlasila so závermi oboch súdov o vymedzení masy BSM, najmä príslušenstva rodinného domu, a jej vyporiadaní, ako i s určením hodnoty príslušenstva rodinného domu. Poukázala na to, že v tomto smere súdy nesprávne vyhodnotili dokazovanie vykonané v konaní, vrátane znaleckého posudku určujúceho hodnoty jednotlivých vecí tvoriacich príslušenstvo rodinného domu a vyčítala im, že nechali bez povšimnutia ňou v tomto smere podané námietky; tieto skutočnosti ovplyvnili vyporiadanie BSM účastníkov v jej neprospech. Z týchto dôvodov navrhla, aby dovolací súd rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalobca sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalovaná dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť,

že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je právne významné samotné tvrdenie účastníka o existencii určitej procesnej vady, ale až zistenie, že k namietanej vade skutočne došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a dovolací súd ich existenciu nezistil. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaná v dovolaní namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Obsah dovolania žalovanej nasvedčuje, že žalovaná tým, že namieta, že súdy sa nevyporiadali s jej námietkami k vykonaným dôkazov, najmä znaleckému posudku, spochybňuje dodržanie postupu podľa § 157 O.s.p., keď súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Tzv. nepreskúmateľnosť rozhodnutia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Pokiaľ dovolateľka namieta nesprávne právne posúdenie veci, k uvedenej námietke treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia;

samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovanej podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovanej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. marca 2014

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková